

Arrest

nr. 110 224 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 4 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Bart VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.02.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 11.04.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 05.07.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd

vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 03.08.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 27.12.2012 de beslissing van het GGVS bevestigd werd; betrokkene op 25.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij als katholiek niet veilig is in Nigeria, vanwege de vele problemen met Boko Haram; er immers regelmatig bomaanslagen zijn en er mensen vermoord worden; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; betrokkene overigens stelt in Nigeria niet of niemand meer te hebben om op terug te vallen; zijn ouders overigens overleden zijn en hij niet weet waar zijn broers en zussen zijn; betrokkene stelt dat hij reeds 3,5 jaar in Europa verblijft en hij niet weet hoe hij in Nigeria opnieuw een leven kan opbouwen; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene tenslotte ook zijn ongenoegen uit omtrent de beslissingen genomen in het kader van zijn vorige asielprocedures; de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen beroepsinstantie is en niet over de bevoegdheid beschikt deze elementen te onderzoeken; bovendien dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980,
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "artikel 33 van de Conventie van Genève en het protocol" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 52, § 1 van diezelfde wet. Verder voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Verzoeker citeert artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en stelt verder wat volgt:

"Verzoeker zal dit artikel ontleiden en aantonen dat hij niet valt onder de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 51/8 lid 1 Vw zodat verwerende partij de asiel aanvraag moet in overweging nemen en deze overmaken aan het commissariaat generaal voor de vluchtelingen.

Volgende elementen dienen aanwezig te zijn om de asiel aanvraag niet overweging te nemen.

A:

Voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend.

Het is inderdaad terecht dat verzoeker op 25 februari 2013 een tweede asielaanvraag heeft ingediend.

De vraag die zich hier stelt of het 'dezelfde' aanvraag betreft.

De verwerende partij stelt: Betrokkene hierbij stelt dat hij als katholiek niet veilig is in Nigeria, vanwege de vele problemen met Boko Haram; er immers regelmatig bomaanslagen zijn en er mensen vermoord worden.

Verzoeker verwijst nu naar de beslissing van de commissaris generaal dd. 5 juli 2012. Aldaar in deze beslissing wordt er niks gesteld dat hij zijn land zou zijn ontvlucht in 2008 omwille van problemen met de plaatselijke Taliban (= Boko Haram). Helemaal niet want verzoeker had asiel aanvraag in België op 11 april 2012 omwille van problemen te worden aangezien als 'slaaf en 'verstotene' omdat zij behoorde tot de Osu etnie. Ondanks het feit dat de autoriteiten in 1965 een wet hebben goedgekeurd die deze opdeling verbieden blijft de opdeling van de maatschappij in de praktijk en de plaatselijke gebruiken wel degelijk nog te bestaan. Zeker met de economische crisis steekt deze opdeling meer en meer de kop op.

De eerste asielaanvraag van verzoeker was aldus gebaseerd op basis van een gegronde vrees voor vervolging op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Dit werd door de commissaris generaal afgewezen bij beslissing van 5 juli 2012.

Op 25 maart 2013 heeft verzoeker echter een aanvraag ingediend op basis van zijn geloofsovertuiging.

De nieuwe aanvraag van 2013 heeft echter een volledige andere basis namelijk een gegronde vrees op vervolging op basis van zijn geloofsovertuiging.

De argumentatie van de dienst vreemdelingenzaken dat dit 'dezelfde' aanvraag zou zijn, is een motivering die niet klopt met de feiten. De dienst vreemdelingenzaken kan aldus niet stellen, na een lezing van het relaas van verzoeker naar aanleiding van zijn nieuwe aanvraag dat de nieuwe aanvraag 'dezelfde' aanvraag betreft. Deze argumentatie is in strijd met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. De motivering dient natuurlijk gestoeld te worden op correcte feiten en niet op feiten die geen verband houden met de feiten die verzoeker heeft opgesomd.

De voorwaarden van 'dezelfde' aanvraag is aldus niet voldaan.

B

en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt

De tweede voorwaarde begint met het woord EN. Dit wil aldus zeggen dat zowel de tweede als de eerste voorwaarden cumulatief dienen voldaan te zijn.

Verzoeker heeft onder punt A echter al aangetoond dat hij niet dezelfde aanvraag heeft ingediend zodat minsten aan de eerste voorwaarde niet voldaan is om zijn aanvraag niet inoverweging te nemen.

Verzoeker zal echter voor de volledigheid aan tonen at hij wel nieuwe gegeven heeft aangebracht.

Verzoeker heeft gesteld: de vele problemen met Boko Haram; er immers regelmatig bomaanslagen zijn en er mensen vermoord worden. Dit zijn nieuwe gegevens die verzoeker heeft aangebracht. In het interview van het commissariaat generaal op 3 juli 2012 wordt er met geen woord gesproken over Boko Haram en het katholiek zijn van verzoeker. Zij dit dan geen nieuwe gegevens?

Het is correct dat verzoeker inderdaad niet teruggekeerd is naar zijn land van herkomst. Zoals verzoeker heeft aangegeven in zijn inleiding van het verzoek was verzoeker bezig met zijn terugkeer voor te bereiden. Tijdens zijn onderzoek voor de terugkeer stootte hij echter op het feit dat er op heden vele aanslagen zijn op katholieken en alles die ook maar Westers is. Bovendien dient hierbij in overweging genomen te worden dat verzoeker al bijna 4 jaar in Europa is zodat hij volgens de aanhangers van Boko Haram zal beschouwd worden als een persoon die 'westerse opvoeding is heiligschennis of Westerse opvoeding is een zonde'. Zijnde de vertaling van de naam Boko Haram. Verzoeker heeft immers lange tijd in het Westen verbleven, draagt T-shirts, draagt broeken, is geen aanhanger van de Sharia, is Katholiek, vindt niet dat zijn land wordt geregeerd door ongelovigen. Bij een eventuele terugkeer zal verzoeker inderdaad aanzien worden als een ketter en zal aldus gelyocht worden door de Islam extremisten van Boko Haram.

Zijn dit dan geen nieuwe elementen?

Verzoeker is van oordeel dat uit het bovenstaande wel degelijk blijkt dat hij nieuwe elementen heeft aangehaald.

Dat verwerende partij stelt dat hij deze beweringen dient te staven met enige begin van bewijs, is hier echter niet aan de orde. Het artikel 51/8 Vw dient heel beperkend te worden geïnterpreteerd zoniet wordt door een veelvuldige toepassing van artikel 51/8 Vw de conventie van Geneve buiten spel gezet. In het bijzonder komt artikel 33 van de conventie is het gedrang en het internationaal gewoonrechtelijk principe van het non-refoulement.

De motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt is geen motivering die overeenstemt met de feiten die verzoeker heeft aangebracht. Dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt voor de problemen met Boko Haram is niet nodig. Artikel 51/8 Vw stelt niet dat verzoeker de nieuwe feiten dient te bewijzen. Het nagaan van bewijzen die verzoeker zou hebben, dient te gebeuren niet door de Dienst Vreemdelingenzaken maar wel door het commissariaat generaal.

Bovendien zijn de beweringen van verzoeker wel correct. Verzoeker nodigt verwerende partij uit om op google in te tikken: recente aanvallen van Boko Haram in Nigeria. Google zal hele pagina's nieuws verslagen weergeven van aanvallen die hebben plaatsgevonden. Zo bericht de kwalitatieve Nederlandse krant het NRC Handelsblad bericht op 23 maart 2013 het volgende: Een serie aanslagen in een afgelegen Nigeriaans stadje tegen de grens met Kameroen heeft aan zeker 25 mensen het leven gekost. Dat heeft de Nigeriaanse politie vandaag gezegd. Het gaat waarschijnlijk om aanslagen van de islamitische terroristische organisatie Boko Haram.

Schutters voerden vier verschillende aanvallen uit in Ganye in de Adamawa-regio. Ze opende het vuur in een bar, een bank, op een gevangenisbewaker en vervolgens ook op de gevangenis zelf

Het geweld in het noorden van Nigeria neemt de laatste tijd weer toe, na een korte recente afname. Ook ontploften er vandaag drie bommen in de noordelijke stad Kano. Daarbij raakten meerdere mensen gewond. En er was ook nog een aanslag in de stad Dakata. Daarbij viel één dode.

De aanslagen van Boko Haram eisen al enkele jaren veel doden in Nigeria, waar in het noorden vooral moslims wonen en in het zuiden veel christenen.

Dat verzoeker katholiek bestaat er geen twijfel. Op de vragenlijst heeft bij zijn eerste asielaanvraag inderdaad aangegeven dat hij christenen was. Dit werd door geen enkele instantie in twijfel getrokken.

Het begin van bewijs is aldus wel degelijk te vinden op de vele nieuwberichten. Het zomaar stellen dat verzoeker geen begin van bewijs naar voor brengt, is zoals gezegd, niet aan de orde in een procedure

artikel 51/8 Vw wegens het gevaar van uitholling van de conventie en in het bijzonder van artikel 33 van de conventie van Geneve.

Bovendien zal het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch niet ontgaan dat de 'vrees' die verzoeker dient te hebben een subjectief element is. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar onderzoek op basis van artikel 51/8 Vw die dient na te gaan of de 'vrees' wel in hoofde van verzoeker aanwezig is. Dit is de taak van het commissariaat generaal. Het commissariaat generaal zal dan wel toetsen of de vrees in hoofde van verzoeker aanwezig is en of deze vrees al dan niet gegrond is.

Derhalve heeft verzoeker wel degelijk nieuwe elementen aangebracht zodat ook de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 51/8 Vw niet is voldaan.

Uit het bovenstaande en uit de feiten die verzoeker heeft aangebracht bij zijn tweede asielaanvraag aan verwerende partij blijkt echter wel dat hij nieuwe elementen heeft aangehaald.

C. Besluit

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond in A en B dat aan de twee cumulatieve voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn om een nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen niet zijn voldaan. Zodoende dient de aanvraag van verzoeker wel degelijk in overweging te worden genomen.

De motivering die verwerende partij aanbrengt steunt echter niet op feiten die verzoeker heeft aangehaald die op een correcte wijze worden gelinkt aan de twee voorwaarden van artikel 51/8 Vw.

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat hij :

- niet 'dezelfde' aanvraag heeft ingediend*
- wel degelijk nieuwe feiten heeft aangebracht.*

Verwerende partij heeft deze feiten niet op een correcte wijze gelinkt aan de wettelijke voorwaarden zoals voorzien in artikel 51/8 Vw.

Het artikel 51/8 Vw dient heel restrictief te worden toegepast teneinde een verwatering tegen te gaan van artikel 33 van de Conventie van Geneve met het protocol in het bijzonder het gewoonrechtelijk principe van het non-refoulement.

Als verwerende partij al bewijzen begint te vragen bij een toepassing van artikel 51/8 Vw begint verwerende partij de 'vrees' te beoordelen en daarvoor een begin van bewijs begint te vragen aan verzoeker. Dit is echter de exclusieve bevoegdheid van het commissariaat generaal.

Derhalve is de bestreden beslissing een voorbeeld van machtsoverschijding van verwerende partij. Op basis van artikel 39/2 par. 2 dient de Raad voor vreemdelingenbetwistingen bij overschrijding der macht van verwerende partij de beslissing te vernietigen. Artikel 52 par. 1 stelt expliciet dat het commissariaat generaal dient te beslissen om het statuut vluchteling of het statuut subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hierboven heeft verzoekende partij tevens gesteld dat de motivering van verwerende partij niet op een correcte wijze gelinkt wordt aan de voorwaarden vermeld in artikel 51/8 Vw waardoor de motivering die verwerende partij aanbrengt gebrekkig is. De motivering is een substantiële vormvereiste die wegens schending van deze vormvereiste conform artikel 39/2 par. 2 dient te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is een analoge bepaling.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden beslissing opgegeven motivering niet zou voldoen aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, en dit in het licht van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn herhaalde asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”.*

2.5. Verzoeker stelt dat hij niet dezelfde asielaanvraag heeft ingediend dan deze die reeds werd beoordeeld, omdat hij zich nooit eerder had beroepen op zijn geloofsovertuiging en hieromtrent dus ook nog geen uitspraak werd gedaan, zodat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker, naar aanleiding van de thans aan de orde zijnde asielaanvraag, het volgende verklaarde :

“Toen ik jong was werd ik vervloekt, daarom verhuisden we van Imo State naar Lagos. Ik werd Osu (= vloek) genoemd. Door deze vloek zou ik geen vooruitgang kunnen maken in het leven en kon ik niet in contact komen met andere mensen. In Nigeria zijn er veel problemen met Boko Haram, ik zal er als katholiek niet veilig zijn. Toen ik nog in Nigeria was waren er nog geen problemen met Boko Haram maar nu leggen ze bommen en worden er mensen vermoord.

Als ik terugkeer naar Nigeria kan ik nergens terecht, mijn ouders zijn overleden. Ik weet ook niet waar mijn broers en zussen zijn, iedereen ging zijn eigen weg. Ik zal dit jaar al vijf jaar in Europa zijn (eerst 3,5 j in Griekenland). Ik weet niet hoe ik opnieuw een leven zou kunnen opbouwen in Nigeria.

Bij mijn vorige asielaanvraag werden er fouten gemaakt; Ik werd niet behandeld zoals de andere asielzoekers. Dit is onrechtvaardig. Ze stuurden me naar drie verschillende opvangcentra.”

Niet alleen beriep hij zich dus op het gevaar dat hij, als christen, zou lopen omwille van Boko Haram, maar ook, zoals hij dat deed bij zijn vorige asielaanvraag, op het feit dat hij tot de Osu zou behoren. Over dit laatste werd reeds uitspraak gedaan door de Commissaris-generaal en, in beroep, door de Raad. Bovendien moet worden benadrukt dat het feit dat een vreemdeling ervoor opteert andere verklaringen af te leggen bij een herhaalde asielaanvraag niet automatisch impliceert dat kan besloten worden tot het bestaan van nieuwe gegevens die betrekking hebben op *“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.481). Het begrip *“nieuw gegeven”* impliceert immers niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. De documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar *“nieuw”* zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker toont geenszins aan dat hij de elementen waarop hij zich steunt, met name zijn geloofsovertuiging en het daaraan klevende risico voor vervolging door Boko Haram, niet reeds naar aanleiding van zijn eerdere aanvraag had kunnen uiteenzetten. Verzoeker stelt thans wel dat hij de problemen veroorzaakt door Boko Haram, pas ontwaarde op het ogenblik dat hij voorbereidingen trof voor zijn terugkeer, maar maakt dit op geen enkele wijze aannemelijk.

Op grond van de argumenten dat het *in casu* niet gaat om *“dezelfde aanvraag”* omdat hij nooit eerder gewag maakte van zijn problemen als christen en zijn vrees voor Boko Haram, maakt verzoeker derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou hebben gehandeld.

2.6. Verzoeker voelt zich in tweede instantie gegriefd door het feit dat zijn verklaringen over zijn geloof en de aanslagen door Boko Haram door de verwerende partij worden afgedaan als loutere beweringen, zonder enig begin van bewijs. Hij is van oordeel dat artikel 51/8 beperkend moet worden geïnterpreteerd en dat deze bepaling niet stelt dat verzoeker de nieuwe feiten moet bewijzen. Het nagaan van bewijzen, zo stelt hij, dient te gebeuren door het commissariaat-generaal, niet door de dienst Vreemdelingenzaken, zo stelt hij.

Verzoeker kan hierin echter niet worden bijgetreden: Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat

er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Daarbij kan ook worden nagegaan of de nieuwe gegevens nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden. Verzoeker betwist niet dat hij zich bij zijn aanvraag beperkte tot verklaringen, en verwijst nu naar het internet en citeert uit het NRC Handelsblad van 23 maart 2013, doch dienaangaande moet de verwerende partij worden bijgetreden waar die in haar nota stelt dat hij deze informatie niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Verzoekers argument, nu, dat het begin van bewijs is te vinden op de vele nieuwsberichten, gaat volstrekt voorbij aan de bewijslast die op hem rust bij het aanbrengen van ernstige aanwijzingen zoals omschreven in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van de weerom blote bewering dat het loutere feit dat verzoeker lang in het Westen heeft verbleven op zich volstaat om “*gelynycht*” te worden door de extremisten van Boko Haram.

Aangezien verzoeker bij zijn herhaalde asielaanvraag geen enkel bewijsstuk bijbracht van zijn beweringen dat hij persoonlijk, als christen, gevisieerd zal worden door Boko Haram, en mede gelet op het feit dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, kon de verwerende partij op grond van deze motieven, zonder zich daarbij te bezondigen aan machtsoverschrijding en zonder te handelen in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, genoegzaam tot de conclusie komen dat *betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980*”. Overigens, het is niet omdat bepaalde elementen van zijn asielrelaas, zoals thans zijn geloof, eerder niet uitdrukkelijk werden betwist, ze dan ook zonder meer als bewezen worden geacht en dat daaruit meteen voortvloeit dat nieuwe gegevens werden voorgelegd, gezien het voorgaande. Tot slot moet ook worden gesteld dat, waar verzoeker stelt dat de vrees die hij dient te hebben een subjectief element is, en dat het niet toekomt aan de dienst Vreemdelingenzaken om dit te beoordelen, hij het gegeven negeert dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, nu die vrees tevens gegronnd moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506) en dat de verwerende partij, zoals dat reeds werd gesteld, wel degelijk de bevoegdheid heeft om *prima facie* te oordelen of er bewijskrachtige elementen voorliggen om die objectivering toe te laten. *In casu* is niet aangetoond dat zij die beoordeling niet correct heeft gedaan, zodat de verwijzing naar een mogelijke uitholling van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie niet opgaat.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel in geen van zijn onderdelen gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS